

27. ZÁŘÍ 2018

AHOJ MILÁ
MYSLÍM NA
VČEREJSÍ VEČER
V KAVÁRNE
ČAS HOŘÍ
V CIGARETÁCH

PROTO
NÁM HO
UBÝVÁ
NENÍ NA CO
ČEKAT

Duň

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

TSUNAMI 06

28/09/2018 — WWW.NEXTWAVE.CZ

Úvod jako obrázek

Končíme. Tohle je letos zaručeně poslední číslo Tsunami, které držíte v rukou. Tedy poslední pražské. Ještě vyrobíme nějaké brněnské, ale to má svůj čas a řada z vás se k němu ani nedostane, pokud se nerozhodnete absolvovat depresivní a vysilující cestu nefunkční dě jedničkou nebo nenasednete do českodrážního šinkanzenu, který nikdy nemá zpoždění, a do Brna ve dnech 12.–14. října prostě nezačítáte. Ale dost o Brně! V Praze nás čekají čtyři závěrečné dny festivalu, které už nevytáhnou paty z divadla Komédie (tedy s jedinou výjimkou sobotního představení Kračuna Apoleny Vanišové a Petra Krushy na (A)voidu; mimochodem, už jsem to viděl a je to něco nevidaného, určitě si to nenechte ujít). Komédie je vůbec kapitola sama o sobě — já ji zaregistroval v době,

kdy se psala ještě s velkým „D“ a vládl jí Dušan D. Pařízek (aha, tak proto to velké D...). Koupil jsem si studentské předplatné za 80 peněz a chodil tam obden. Tohle už dneska žádné divadlo nedělá — repertoár, v němž není plev, a studentské předplatné za 80 peněz. Pak jim magistrát zkrouhl zeli, tedy pardon, dotace, a přišlo Company.cz, uchvatný omyl, chodit tam obden znamenalo zcela přijít o iluze a vkus, chodit tam jednou za měsíc bylo na pováženou, přijít tam jednou bylo na shovívavě zakroucení hlavou. Ale nerad bych jim křivdil, Maslowskou udělali dobře. Ale ani oni neměli na radnici zastání, a tak už dva roky v Komedii nikdo nehrál. Až letos — po téměř třiceti letech samostatnosti se divadlo Komédie vrátilo do stáje Městských divadel pražských a zmenšilo si „d“. A 28. září,

symbolicky (i když ho neumím rozklíčovat) na den české státnosti, znovu otevírá své prostory divákům. Až zde nebude Nextka, bude zde program pro mladého diváka. Co to všechno znamená, bůh suď, ale budeme Komedii přát, ať má zase repertoár bez plev a studentské předplatné aspoň za 80 peněz. A ještě k titulce. Hudební program je už po léta nedílnou součástí festivalu, ale pohříchu o něm téměř nepíšeme, tak aspoň takto — díky Davidu Cajthamlovi z DekadentFabrik, kteří pražskou Nextku završí v pondělí 1. října v Komedii, za poskytnutí kresby. A až se opice po koncertě podívá do zrcadla, uvidí v odraze plakat na 26. ročník festivalu ...příští vlina/next wave...

— Dominik Melichar —

Pocty festivalu ...příští vlina/ next wave...

POCTY FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLINA/NEXT WAVE... 2018 BYLY VYSLOVENY:

Po Jiřím Dobešovi a Zdeňku Závodném (2003), Občanském sdružení MOTUS (2004), Petru Bergmannovi (2005), Divadle Continuo (2006), Romanu Černíkovi a Evě Ichové (2007), Frantovi Sádřovi a Tomáši Lorenzu Zdenkovi (2008), Janu Horákovi (2009), Davidu Mírkovi (2010), doc. PhDr. Stanislavu Bohadlovi (2011), Jiřímu Sulženkoví s Davidem Kašparem (2012), Ewanu McLarenovi a občanskému sdružení Mezery (2013), týmu Staré Arény (2014), týmu Perly ve Vraném nad Vltavou (2015), spolku Jiné jeviště (2016) a Divadlu X10 v kategorii:

PRODUCENTSKÝ POČIN ROKU

Přemyslu Burešovi a Absintovému klubu Les. Ostravskému undergroundovému místu, kde se již pět let setkává literatura, divadlo, výtvarno a hudba, kde umělci ještě stále tvoří a pijí z vnitřního puzení a potřeby.

Po Nině Vangeli (2003), Tatjaně Lazorčákové a Janu Roubalovi (2004), Vlastě Smolákové (2005), Josefu Kovalčukovi (2006), Ondřeji Cihlářovi (2007), Michale Pohořelé (2008), Petru Minaříkovi a Pavlu Řehořkovi (2009), Vojtěchu Varyšovi (2010), Bořivoji Srbovi (2011), Petru Vášovi (2012), Janu Dvořákovi (2013), Tomáši Žižkovi a Radoslavě Schmelzové (2014), Ctiboru Turbovi (2015), Miloslavu Klimovi (2016) a Janu Motalovi (2017) v kategorii:

PUBLIKAČNÍ ČIN ROKU

Kolektivu autorů (**Andrej Ďurík, Jan Frič, Lenka Jehlíková, Barbora Příhodová, Matěj Samec, Dragan Stojčevski, Lucia Škandíková, Daniel Špinar a Marie Zdeňková**) za knihu, webové stránky i výstavu Iva Němcová. Všechny tyto aktivity byly uměleckou poctou osobnosti české scénografie, předčasně zesnulé Ivě Němcové (1980–2015).

Po Martinu Hermanu Frysovi (2003), Ridině Ahmedové (2004), Kabaretu Caligula (2005), Johaně Švarcové (2006), Pavlu Smolárikovi (2007), Janu Mockovi (2008), Jánmu Mikušovi (2009), Jindřišce Křivánkové (2010), Divadlu D'EPOG (2011), Janě Kozubkové (2012), Iamme Candlewickové (2013), Pavolu Serišovi (2014), Antonínu Brindovi (2015), Matěji Nytrovi (2016) a Janě Orlové (2017) v kategorii:

OBJEV ROKU

Kultu hanby, tedy **Vojtěchu Hrabákoví a Petru Uhlíkovi** a všem jejich spolupracovnícům a spolupracovníkům. Loni na festivalu recitovali verše Ivana M. Jirouse, letos své. Oceňujeme především jejich mladickou zaujatost a upřímnost tvorby.

Po Tereze Georgievové (2003), Jiřím Jelínkovi (2004), Viliamu Dočolomanském (2005), Miroslavu Bambuškoví (2006), Jiřím Adámkovi (2007), Janu Komárkovi (2008), Rostislavu Novákoví jr. (2009), Petru Boháčovi (2010), Adamu Halašovi (2011), Miloši Orsonu Štědroňovi (2012), Petru Macháčkovi (2013), Janu Malíkovi (2014), Štěpánu Kubišovi (2015), Jiřím Maryškoví (2016) a Magdě Juránkové (2017) v kategorii:

OSOBNOST ROKU

Karlu Kratochvílovi aka **Krutému krtkovi**. Krutý krtek je společensky užitečné divadlo a angažované rozvrtává půdu poklidného českého divadelního záhonku. Zatím uvedl tři pozoruhodné projekty — divadelní bojovku Expedice, divadelní procházku Libercem Odsunutí a Romské pohádky.

Milý Františku,

u přátelství podobných jako to naše mám pocit, že je tu natolik odevždy, že se jen těžko upamatovávám, kdy jsme se potkali poprvé. Důkladná anamnéza mi potvrdila, že jsi za mnou přišel někdy v roce 1992 do redakce časopisu Souvislosti, protože tě zaujaly věci, které v něm tehdy vycházely, včetně mých textů a překladů. Poznal jsem tě jako muže vzdělaného a vzdělávajícího se ve filosofii a v teologii, což jsou obory, jeden i druhý, které mají s poezií a divadlem více průniků, než si lidé běžně představují. Nezažil jsem prvotní éru Divadla U stolu, která započala ještě před Listopadem. V tom roce 1992 jsi už šéfoval činohře Mahenky, pamatují několik velkolepých inscenací z té doby. Viděl jsem tě i v několika rolích. Nejvíc si tě pamatuji jako starce Tichona v Běsách — byl tak sugestivní, že jsem se ti trochu sarkasticky svěřil s obavou, aby ti to „tichonovství“ nezůstalo. Myslím si, s odstupem, po dvaceti letech, že ses poté, co jsi skončil s divadelním ředitelováním, osvobodil ke své nejvlastnější práci, stav se principálem Divadla U stolu v jeho druhé éře, která trvá, trvala dvacet let.

Když začínala druhá éra Divadla U stolu, vypadalo to, že půjde jen o občasně scénické čtení — Coelhův Alchymista, u kterého sis trpce posteskl, že jde o vaše divácky nejúspěšnější představení, tomu také nasvědčovalo. V projekcích juvenilního mysticismu sis mimochodem i trochu „zatichonoval“. Ale už v Poutníka na zemi — hlas Ladislava Lakomého a tvůj spolu se scénou Milivoje Husáka — se začaly rýsovat příští cesty. A postupně se začaly ve sklepení CEDu objevovat výrazné komorní inscenace: — dramatizace Durychov Boží duhy, Král Oidipus, kde si na miniaturní scéně dokázalo jednu

Po Stefánii Thórs (2003), souborech Vosto5 (2004) a Krepsko (2005), Howardu Lotkerovi (2006), Viktorii Čermákové (2007), Petru Lantovi (2008), souboru Depresivní děti touží po penězích (2009), Janu Mockovi, Janu Hofmanovi a tvůrčímu týmu FKK (2010), Jiřím Sozanském (2011), Vilému a Lence Faltýnkovým (2012), Petru Boháčovi (2013), Ewě Zembok, Janě Hauskrechtové, Dominice Andraškové, Viktorii Čermákové, Matěji Samcovi (2014) a Pavlu Zajíčkovi a tvůrčímu týmu inscenace Pustina (2015), tvůrčímu týmu Pomezí (2016) a Ivanu Burajovi za inscenaci Náměsíčníci (2017) v kategorii:

PROJEKT ROKU

Apoleně Vanišové a Petru Krushovi za pozoruhodnou divadelní instalaci Kračun, ve které se sváří věk přírody s dnešní městskou depresí a kde voda a půda spolupracují s elektřinou a moderními technologiemi.

Po Ivanu Vyskočilovi (2003), Bořivoji Srbovi (2004), Janě Pilátové (2005), Evě Kröschlové (2006), Václavu Martincovi (2007), Evě Tálské (2008), Janu Schmidovi (2009), Ctiboru Turbovi (2010), Arnoštu Goldflamovi (2011), Bohdanu Holomíčkovi (2012), Andreji Krobovi (2013), Hubertu Krejčím (2014), Karlu Makonjovi (2015), Petru Oslzlém (2016) a Věře Ptáčkové (2017) — veřejně vyslovujeme poctu osobnosti, již nazýváme:

ŽIVOUČÍ POKLAD

Pedagogovi, herci a divadelníkovi, jenž založil Bílé divadlo a Divadlo U stolu, **Františku Derflerovi**. Za všechny jeho aktivity v době totality — byl například editorem brněnské samizdatové edice Studnice, pořádal bytové semináře i divadlo — a především za jeho dlouholeté vedení brněnského Divadla U stolu, které v červnu tohoto roku ukončilo svou činnost.

FOTO: ARCHIV DIVADLA

chvilí nepřekážet víc než deset lidí, Calderónův život je sen — vedle známých hereckých osobností jsem se prostřednictvím Dusu mohl setkávat s řadou mladých talentů, které se také záhy výrazně prosadily. Bylo mi velkou ctí, že jsem pro Dus mohl přeložit hru Elieho Wiesela Šamhorodský proces, kterou jste měli na repertoáru téměř (nebo dokonce víc než?) deset let. A především ti děkuji za jeden po mém soudu z tvých režijních vrcholů, Ionescovo „ontologické“ drama Král umírá — co je člověk, je-li odpojen od svých zemských a nadzemských živin?

Divadlo U stolu jsem si před časem pojmenoval jako divadlo magické miniatury, Milan Uhde o něm hovoří jako o divadle věřícím. Nedávno mě napadlo, že také bylo — je divadlem poslední hodiny. Narážím tím na „ekonomické“ podobnost evanjelia o dělnících poslední hodiny, které hospodář najímá proto, aby bylo zúročeno a sklizeny to nejpodstatnější. Nejde jen o propracování detailů, ale dotažení všech detailů k tomu, čemu se říká zjevování smyslu — často jde o celou řadu špiček ledovců.

Milý pane principále, občas jsem škodolibě přání, abyste konečně udělal něco, co by se vám nepovedlo, abych jako kritik mohl dělat chytrého. Nedal jste mi šanci. Horší je, že po Vašem divadle zůstane prázdno — ne v prostoru, ale po duchu.

Doufám, že jen dočasně — a ne dočasně na sovětský způsob!

— Josef Mlejnek —

Kolektivně nám vládnou emoce a obrazy

Lucie Ferenzová se opět pustila do inscenování Elfriede Jelinek, snaží se ji demytizovat coby feministickou autorku, ostře kritizuje grantovou politiku a trochu poodkrývá i současnost a snad i budoucnost souboru Kolonie, v němž působí. Jelinekové text *Vztek* v její režii a v ztvárnění aktérkami Kolonie máte možnost vidět v sobotu 29. září v divadle Komédie.

FOTO: DITA HAVRANKOVA

i když se svět řítí k apokalypse. A dělá to navíc velmi vtipně a s nadhledem, a dává široké pole k tomu se na skutečnosti skutečně vyřádit.

Je pro vás inspirativní i jako osobnost?

Je. Právě z výše zmíněného důvodu. Káží do vlastního hnízda, jak se tak často říká o Bernhardovi, a to její hnízdo je navíc teď a tady, ačkoli si k tomu vezme na pomoc například řecký mýtus, Bibli, Korán, Goetheho, k tomu se vysměje Freudovi a vymezí se vůči Heideggerovi. Ale přesto si myslím, že ty texty fungují, aniž jste například přečetli Černé sešity anebo Fausta. A se znalostí sekundární literatury anebo se znalostí faktů z politiky, společnosti kolem vás, aktuálního dění je to samozřejmě ještě vtipnější. Takže inspirativní je pro mne proto, že mne nutí se stále zamýšlet nad světem, ve kterém žijeme. Vystaví černobílou tezi, kterou postupně rozmazává dalšími a dalšími vrstvami významu a člověka to pak vybízí k novému nazření problému, k přemýšlení. A to je vždycky inspirativní.

Text *Vztek* patří údajně mezi ty nejtemnější. Proč jste ho vybrali?

Píše se to. Ale myslím, že je to proto, že se odráží od tématu hněvu, vzteku, zlosti, kterou vzbudily v západní společnosti útoky na redakci časopisu *Charlie Hebdo* a košer supermarket v Paříži. Nepřijde mi to o moc temnější než Poutník, Stíny nebo Kaufmannovy smlouvy, ač je fakt, že *Vztek* je hodně o násilí a nenávisti. Možná proto je vnímán jako „nejtemnější“. Na druhou stranu, pokud vnímáte alespoň trochu, co se děje kolem nás, v Evropě, jak se Střední Evropa radikalizuje a jak se původně dostředivé síly začínají obracet, jako bychom zapomněli, co se dělo nedávno na Balkáně, co se děje v Sýrii, jak blízko konflikty jsou... Nelze nevnímat, že se všichni potácíme v nevědomosti a kolektivně nám

vládnou emoce a obrazy, které nekriticky necháváme splynout se svým nevědomím. Všichni chceme jednat a být na správné straně, ale která to je? A jde jednat a vědět zároveň? Dá se konfliktům předcházet? Jak jim správně porozumět, ještě než se stanou? Správnému jednání asi předchází správné porozumění...o to se asi musíme alespoň snažit.

Co ve vás osobně dokáže vyvolat vztek?

Aktuálně ve mně vyvolávají vztek komunální volby, nehoráznost kampaní, jako je například ta Mostecké Mostu, a samozřejmě náš premiér, který si nevidí na špičku nosu, čte z papíru, co mu připravili jeho piáristi, navštěvuje Orbána a dělá kampaň. A neskutečně mě vytáčí, že se mu to daří. Ale jak říká Jelinek, kdyby játra nedorůstala, nepřiletěl by orel, aby je žral, a kdyby lidí vůbec nedorůstali, byl by klid. Takže vztek tu bude, dokud budeme. Je tedy spíš otázkou, proč mě to vytáčí. Pro koho ty kampaně jsou, komu se ti piáristi podbizejí a co s tím. Jednou z příčin vzteku jako jedné ze základních lidských emocí je prý pocit frustrace, ponížení a nemožnosti realizovat svou vůli. A to přeci můžeme. S tímhle můžeme něco dělat...

„Člověk není svůj, je obklopen silami, které už od antiky křičí všemi ústy: poznej sám sebe!“ píše se v anotaci ke hře *Anti-gone: Blackout*, která je vaší úpravou Sofoklových tragédií. Kam jsme se od dob antiky posunuli?

Asi nikam zvlášť daleko. Krom toho, že jsme se sami stali bohy — skrz červí díry telefonů, přesunování se z místa na místo během chvilky... ale buďme v klidu, naši panovníci směřují své země ke zkáze, vraždíme, podvádíme a ve své hybridy to zase nevidíme, přestali jsme ctít přírodní zákony, a pokud se nám nedostane spravedlnosti

zde na zemi, doufáme v tu vyšší... čili opět tragédie, bakchanálie, obětiny, chléb a hry na obzoru!

Motem letošní Nextky je obraz. Jak může divadlo účinně reagovat na aktuální obraz naší společnosti?

Divadlo jako jedno z posledních umění může komunikovat tady a teď, ustanovuje smlouvu mezi jevištěm a hledištěm, anebo prostě mezi těmi, co na divadlo přijdou, a těmi, co s nimi tuhle hru „hrajou“. V dnešní době je to výjimečný společný prostor pro komunikaci, sdílení bez hájemství obrazovek. Je to jedinečný víceúrovňový komunikační kanál, který začíná vašim tělem, co si sedlo nebo prostě přišlo na divadlo, a končí (anebo právě taky začíná) vašim duchem a duší... kde tohle dnes najdete? Samozřejmě ideálně všude a v každém divadle!

Váš oblíbený obraz či umělecké, literární nebo filmové dílo?

Jsou třeba zde: Toni Erdmann, Mladý papež od Sorrentina, Holubi magnet od slovenské Veci, Pijde kůň do baru od Davida Grossmana, Home of the Brave od Laurie Anderson, Kde život náš je v půli se svou poutí od Josefa Jedličky, Andy Kaufman, filosofický fotbal od Monthly Pythons anebo teď geniální *Who is America* Sachí Barona Cohena...

Kam se umělecky a myšlenkově posunulo experimentální divadlo Kolonie za šest let existence?

Kolonie se vyvíjí organicky spolu s projekty, které iniciují její členky. Tematicky či umělecky je určitý posun zřejmý, ale trochu

mě mrzí, že stále nemáme nějaký prostor, v němž bychom mohli trvaleji působit. Potácíme se mezi alternativními scénami či působíme jako hosté v divadlech... frustrující je pocit, že většinou jsme u počátků něčeho, co se postupně vyvine ve stálou úspěšnou scénu, ale my jsme už zase jinde. Jako bychom byli pořád jinde. Když jsou konečně peníze na projekt, nejsou adekvátní podmínky k jeho realizaci anebo se naopak nedostává peněz na udržení provozu.

Co nějaké granty...?

V grantové politice vám vytknou, že je váš projekt nedostatečně zajištěný. Ale jde to? Když se v únoru dozvíte, že máte dostatek peněz na překlad, úpravu textu a vznik inscenace (i když dostatek je v tomto případě spíš nedostatek), je vůbec možné zajistit adekvátní podmínky k jejímu provozu i dál? V únoru se dozvíte, že máte peníze a do konce roku se musí vše stát, jenže divadla většinou plánují rok dva tři dopředu. Kdo přijme projekt, který je nejistý ve svém výsledku a vezme ho dlouhodobě, bez nájmu nebo zisku z provozu — protože z čeho zaplatíte herečky, techniky, propagaci — pod svá křídla? Tak se to tak různě pytlíkuje a únavné je především to, že pokud to jeden rok vyjde, nesmíte polevit, protože ten další byste nevykázali činnost... a to vše s touhou neslevit na kvalitě.

Je to dlouhodobě udržitelný stav?

Přesně tuto otázku si stále kladu. Vůbec se nedivím, pokud z toho někdo uteče, ať už do ciziny, nebo k jiné profesi... ale nestěžuji si, jedeme dál, s vnitřními tématy a nápady problém nemáme, teď

FOTO: DITA HAVRANKOVA

máme skvělou produkční a už nezapomínáme ani na facebook! A s přibývajícím dětmi se rozrůstá i naše multifunkční schopnost, čili ne, grantová politika nás nezničí... ačkoli možná by už bylo načase se nějak spojit a pospojovat síly k nějaké strukturální změně...

Máte pocit, že české alternativní divadelní scéně aktuálně něco výrazně chybí, tedy kromě financí?

Myslím, že jí spíš přebývá. Ale to je dobře... být v Čechách alternativní je pojem už sám o sobě. A těch alternativců je v těch učebnicích nakonec vždycky nejvíce, ne?

— Ptala se Veronika Boušová —

Elfriede Jelinek: Vztek

ÚRYVEK ZE SCÉNÁŘE

A Sémé? To je to, čím bychom měli být? Mužským semenem? Ne, jsou tu také ženy, rozhodně jsou tu ale oba rody, jeden dokonce ukradený, spolu s námi oběma jsme, spolu s námi už jsme tři. Jen krátce pro připomenutí, do zítřka to stejné zapomenete a svou zlost vykřičíte na všechny strany, podle toho, kdo jste a jaký druh vzteku vás pohání, svou zlost pak vyzpíváte, potom, co se vám to trochu rozleží v hlavě, protože všude kolem plane tolik nářku, který není váš. Duše budou stoupat k nebi, pokud na něj věříte, ostatní budou předhozeni psům, všechno se to bude dít znovu a znovu, dnes taky, ano,

i zítra, duše budou poletovat jako holubičky, které vypustil Nejsvětější, a už se na ně řítí racek, jestřáb to dělá taky, jakmile dostane příležitost dostat se do města. A takhle nějak se ve vašich očích uskuteční Vůle během jediného dne, na který si už nevzpomínám, a během dalšího miliontého dne rozhořčeného hádkou, kdy se nepohodli dva synové, ano, ten, ten a ten, rozhádali se, tihle pánové, nešlo tu o žádné prsteny a princezny s blondatými vlasy a vždycky s push upkou. Jsou to rozhořčení nepřátelé, tihle pánové, ano, klidně i v tom pořadu v televizi, který žije z nepřátel, o jednoho nepřítele víc nebo míň.

B Vyzpívej svůj hněv, můj tím neprobudíš! Táhle byly kdysi zasety dračí zuby a z nich vyrostlo tohle sémé mužů, mohlo taky vyrůst něco jiného, taky ženy tam mohly vyrůst, protože hrdinové vždycky nějaké potřebují, a tady, u nás, už je taky můžete vidět; jak rády by krví muže zbarvily tu jeho strašlivou hlavu, no tak ho zabijte, je to na vás vidět, že to chcete. Tak. Kopněte, ne, tak ne, jinak, jednoduše nakopněte to sémé společně, není to špatné sémé, to musíme uznat. Když už to tam jednou padlo, těžko říct, co je mužské a co ženské, chci říct, když bylo sémé rozeseťo. Jenže v tu ránu se okamžitě

pozabíjeli, ne, ne mužové ženy, muži a ženy zabíjeli ty ostatní, co tam byli, především ty, které považovali za praotce jiného kmene: takhle to tady nefunguje, takhle ne, tady poroste jenom naše sémě! Oba dva ty kmény támhle, co by kamenem dohodil, se občas přiblíží na dostřel. Mohly by postavit město, mohly by postavit několik měst, celé země, ale to je jedno, nejde to.

C Praotcové nesmí žít v otčině, ta je teď naše. A co je naše, to si ponecháme. Význam je zdůrazněn, takže na cokoli, co říkáme, dejte důraz.

A V pořádku.

B Dobře.

C Vítězství by nás osvobodilo, nemuseli bychom už platit reparace, místo toho by platili oni nám;

B ale řecko například, to v tomhle ohledu totálně selhalo. Neplatí a budou za to muset zaplatit. Přivedou svou zemi ke skáze. Ti nám toho dluží nejvíc, ale nechťejí platit.

C Vítězstvím bychom sebe i ostatní osvobodili, zaútočit a zvítězit, o tom to celé je.

A To bychom teď rádi udělali. Světlo prosím! Chceme změnu pro tuhle zemi, ale aby ta změna byla vidět, už je pomalu na čase.

C To je přesně to, co chceme. Máme národní zájem, aniž bychom byli nacionalističtí, to si nemůžeme dovolit, a tahle maličkost začíná být pomalu

znát, mladí chtějí vpřed a chtějí mít budoucnost, naši historickou skutečnost jim postavíme do cesty, a už nemůžou dál, tihle mladí, naše realita jim stojí v cestě, postavíme se jim do cesty jako takový umělecký blok, není-liž pravda, něco tak velkého a tvrdého, že už jsou odhodlaní a odhodlávají se, ti mladí, je to hotová věc, už jsou odhodlaní, protože přes ten blok se dál nedostanou, ani o krok dál, jsou odhodlaní nás vnímat jako překážku v boji, ve kterém se vznítí samo velké bytí národa a už hoří, hoří, ano, hoří a neohrožené se snaží o nemožné, ty děti, a spolu se starci rychle najdou společné vedení, to nebude jejich poslední újma, už jsem to říkala, ne, tentokrát výjimečně ne, tentokrát jsem něco řekla poprvé, a už to nezopakují.

B Předsednictvo souhlasí, svoboda má pozitivní ohlasy,

C mám právo to tady říct, ačkoli nejsem první, takže buď se opakují a nebo opisují, občas to, co opíšu, dokonce souhlasí, čistě náhodou, jen opravdového souhlasu se mi zatím nedaří dosáhnout, s nikým, ani když tvrdím to, a jindy zas ono, takže nakonec bych měla minimálně dvakrát denně s někým souhlasit, jako rozbité hodiny. Je to pro mě důležité popisovat lidi, ne, nechat je mluvit, když usilují o nemožné, což mi už teď přijde nemožné.

A Nehodláme se koukat na smrtelný zápas tohoto ani jiných národů, ale na nic

jiného se také dívat nebudeme, to co pominulo, už sebou dál vláčet nebudeme, zahodíme to, stejně jako návrhy na formování ostatních, všechny je zahodíme pryč, už je nepotřebujeme, my těm svým vyhovujeme, proč bychom potřebovali nové?! Navrhli jsme sami sebe a jsme tu, jsme svou vlastní navrženou představou, a s tím musíme žít: nenechat se odstrčit, ale ani se nenechat zaměnit s jinými, v žádném případě! Už nepotřebujeme učitele, jsme svými vlastními učiteli, nepotřebujeme žádné zástupce, dokážeme se zastupovat sami, už se nenecháme rozsádit, když jsme konečně zase spolu, řídíme sami sebe správným směrem, a všechny, kteří chtějí být vůdci už nepotřebujeme, vedeme se sami, vedeme se sami od nepatrného bytí až k vlastní tvorbě, tvoříme se sami, jsme vlastně takoví samostvořitelé. Klidně se tak můžeme nazvat! Náš bůh? Všudypřítomný? Nepotřebujeme ho. Říkáme, že ho potřebujeme, ale nepotřebujeme ho vůbec, nespustíme své duchovní vedení z očí, ale tam také zůstane, na očích, vedeme se sami, vedeme se a povedeme se dál, jsme své vlastní vedení školy, která nás povede — život sám. Právě teď docela rádi přihlížíme smrtelnému zápasu nějakého národa, který už není potřeba, sledujeme to stále raději!

Ondřej Škrabal: Zjevení pudla

ÚRYVEK ZE SCÉNÁŘE

když se ale dnes na scéně objevil ten pes nebylo to zamýšlené zcela zjevně ne zamýšlené vůbec předem připravené

tak to vypadalo jako ani trochu připravené ani trochu zamýšlené

pes ten pes objevil se přímo tady tam tady na scéně

nebylo to zlé

překvapilo mě překvapilo mě to kohokoli jiného by to stejně tak překvapilo černý pudl černý pes pudl zcela obyčejný klasicky kudrnatý pudlovitý pes

kdoví proč jsem očekával bílého

očekával jsem bílého pudla bílého pudlovitého čokla těžko říct proč proč si každého pudla představuji bílého

slovo pudl mám prostě spojeno se slovem bílý

a ačkoliv by mi to určitě nikdo nepotvrdil že to tak taky má že pes že pudl je pro něj právě a jediné bílý pudl přes to všechno je to ustálené spojení

to mi nikdo nevymluví ustálené spojení

pauza

nikdo

neusíte nic říkat stačí když si uvědomíte že při slově pudl se vám vybaví jako první bílý pudl první pudl bílý

zavře oči a snaží se vybavit si pudla

pudl je bílý

bílý pudl je přece ustálené slovní spojení bílý je pro pudla normální stejně jako pro bílý je normální pudl pudl je bílý pudl: bílý (ovšem nikoli bílý: pudl natož bílý => pudl) základní přirozený stav bílý pudl

takže dát do té hry vymyslet do celé té vymyšlenosti narežirovat do té režie vyobrazit v tom obraze nascénovat do té scény předeepsat do té psanice prostě dát do té inscenace černého pudla není žádný automatismus není to něco nad čím by se autor prostě nezamýšlel ale záměr určitý postoj je to znak (aha! divadlo! řeknete si) (jenže takhle dalece domyšlené to podle mě nebylo) čirá zlomyslnost (prozatím se ovšem nemohu rozhodnout jestli číře zlá zlomyslnost nebo rozverná dětská zlomyslnost — ostatně ani nevím, která zlomyslnost je ve skutečnosti nebezpečnější)

a mě to samozřejmě překvapilo byl to jakýsi nefér tah od režiséra od scénografa od inspicce od divadla od produkce od všech těch lidí

pauza

na několika zkouškách pes byl tedy nejdříve to ani nebyl pudl ani jakýkoli jiný pes který by byl prostě bílý

to mi ovšem přišlo normální že nejdřív produkce nesežene správného psa to bylo pochopitelné člověk si řekne kultura v kultuře prostě nejsou peníze pořád se o tom mluví že v kultuře nejsou peníze i na divadelní zkoušky už to samozřejmě prosáklo jedni tvrdí že se v kultuře neumí peníze přerozdělovat jiní že v kultuře nejsou peníze vůbec natožpak na správné psy správných ras a barev

naštěstí v divadle které si najme herce jako já zřejmě jakési peníze přece jen musí být naštěstí

takže později se naštěstí začalo zkoušet s bílým pudlem to mě uklidnilo to jsem myslel že už je konečný stav když se podařilo produkci sehnat klidného

bílého pudla že to není pouze náhražka že tak to má být že to je on ten pudl ten bílý pudl který se mnou bude hrát až až do konce

myslel jsem si vše je jak má být bílý pudl scéna s pudlem já faust aranž světla režie potlesk (na zkouškách se netleská!)

a myslel jsem si že to je dobrá produkce na naše poměry na poměry v naší zemi na poměry v zemi kde se přistupuje ke kultuře tak jako v naší zemi tedy v podstatě na poměry kdekoli jinde: spíše průměrná produkce že to je produkce která má jednoduše vše připraveno alespoň v takovou dobu abych se mohl jako faust se všemi rekvizitami seznámit rozumíte vědět s čím budu hrát s čím můžu počítat zvyknout si

(příčemž na něco co je normální tedy něco jako bílý pudl se vám přirozeně zvyká lépe)

(...)

Pod obraz...

S ONDŘEJEM ŠKRBALEM (ZJEVENÍ PUDLA)

1. Máte doma nějaký obraz? Od koho, jaký, proč?

Momentálně nám doma visí jen několik plakátů a prázdný rám. Ten sice v kombinaci s fíkusem a bílou zdí vypadá jako umění, ale zůstal mi jednoduše z první inscenace, kterou jsem režiroval. Bylo mi líto jej vyhodit.

2. Co si myslíte o zoologických zahradách?

Nic zvláštního. Někteří herci se tam prý chodí učit různá gesta od zvířat. Prý se tam některá mají dobře, jiná trpí.

3. Co jste dělal ve svých 25 letech v září?

To bylo před rokem. Hostovali jsme s inscenací Koltěsova textu Tu noc těsně před lesy v Uherském Hradišti. Také jsem ještě pracoval v Alfredu ve dvoře, začínal pracovat na Královně duchů E. Jelínek a na literárním pořadu v Táboře mi jeden básník snědl mikrofon.

Kde by byla StB, kdyby byla bez tebe?

FOTO: MONIKA HORSÁKOVÁ

Dvojí sondou do života umělců ve službách komunistického režimu se ve čtvrtek 27. září 2018 představila ve Studiu Paměť ostravská undergroundová scéna Absintový klub Les. Inscenované čtení hry Jana Balabána a Ivana Motýla *Bezruč?!* a minimuzikál *Slávek Novák aneb Příběh opravdového herce, který se opravdu stal* oscilují mezi melancholií šedesátkového retra a atmosférou bytového divadla ze 70. let. Slovy tvůrců druhého titulu, jde o obraz toho, „kým jsme byli, nebo kým pořád ještě jsme“. Stigmata v celé své groteskní tragičnosti.

Inscenované čtení hry *Bezruč?!* pro pět herců se odpichuje od snesitelné lehkosti amatérského herectví a míří k profesionálnímu sólu protagonisty titulní role Přemysla Bureše a jediné představitelky ženských postav Zuzany Truplové. Scéně

dominuje stůl s červeným ubrusem. Pomyšlně nás provází od školní besidky přes vinárnu a televizní Nedělní chvilku poezie až na vrchol Lysé hory, odkud zní burcující hlas „národního básníka“ s kadencí prozeřimní sířeny. Dramaturgicky záměr

dát vyniknout osobitému stylu autorské dvojice Balabán–Motýl tvůrcům skvěle vychází. Biografickou skicou Vladimíra Vaška alias Ratibora Suka alias Petra Bezruče se prolíná leitmotiv jednoho z jeho největších „hitů“ Maryčka Magdonová, který rezonoval v době socialistického zřízení napříč společností. V podání členů Absintového klubu Les výrazně rezonuje i v osobním životě autora. Bezručovy projekce kelnerky Marie Sagonové, respektive hledání této osudově nenaplněné lásky v každé ženě, jsou součástí leitmotivu hledání vlastní identity.

Traumatizující zážitky ani alter ego nezkorumpuješ. Alespoň to platí o postavě Alter ega v podání Jakuba Chrobáka. Od momentu, kdy se na scéně objeví coby pseudonym Vaškova pravého jména, posunují se herci od misty až otrocky předčítaného textu k inscenovaným dialogům. Scénáře v jejich rukách se stávají spíš rekvizitou, zcižovací prvkem. Ve stylu suchého humoru je Bezruč Přemysla Bureše neustále atakován paradoxy vyplývajícími z chodu dějin a životopisných faktů, nevyjímaje asociace na jeho umělecký pseudonym. Před divákem se odehrává konfrontace básníka s poštákem, buřiče s ikonou režimu, kritika sociální nespravedlnosti s antisemitou. Návist ve službách dobra se na pozadí dějin modifikuje a obrací v destruktivní sílu oněch ideálů. Burešovi v postupně psychologizaci postavy, shazované démonickými gesty, sekunduje Zuzana Truplová. Jednotlivé ženské hrdinky obléká do charakterových zkratek, i když by to mohla být zároveň pořád jen Marie, která reflektuje Bezručovu proměnu a nakonec mu cynicky vmete do tváře jeho vlastní slova, že nikdy nemiloval lidi.

Na přímé odhalení egoismu umělce prostě padne několik milujících duší. Klasika. Do portrétování Bezruče se s kabaretní nadsázkou vměšuje parafráze komické dvojice Zdeněk Janošec Benda a Miroslav Chudej. Nepřipustí, aby představení vypadlo z nastavené grotesknosti. V oběti přitanci valčíkovým krokem, aby naservirovali víno pro dva. Shazují vypjaté momenty zvukovými efekty. Mystický závěr podbarví kouřovým efektem ze zapalovaného aromatizovaného cigára. Mýtus Bezruč byl během necelé hodiny ohlédán až na kost a zůstal Bezruč.

Na příběh básníka využitého režimem navazuje dramaturgie festivalu undergroundovým muzikálem o umělci, který z nevysvětlitelných pohnutek vstoupil do služeb režimu. Ano, ten příběh se skutečně stal. Jistě nebyl jediný, ale nejmenovaný herec (snadno si ho podle indicií vygooglujete) se díky tomu stal první českou pornohvězdou. Pravda, jen pro agenty státní bezpečnosti. Slávka Nováka napsal dramatik Tomáš Vůjtek přímo pro ostravský klub a principála Přemysla Bureše. Z mého pohledu aspiruje na Cenu divadelní kritiky za původní českou hru roku. Vůjtek opět vytahuje demony naší moderní historie, jako by nám s laskavým úsměvem nabízel k mazlení hororovou panenku Chuckie. Laskavé šedesátkové retro s popovou melancholií v hudbě Jana Gajdici je bizarním výletem do služebny dvou náborářů komunistické Státní bezpečnosti, kam zavítá zájemce o spolupráci. Přemysl Bureš v hlavní roli hereckého seladona s napomádanými vlasy a samolibými gesty ukázkově vystihuje postavu falešného gentlemana. Lev salonů, opředený pochvalnými výroky recenzentů na svoje

umělecké kvality má možná hluboko do kapsy. Nebo se prostě jen hledá další potvrzení svých svůdcovských schopností, uznání od jiných autorit, než jsou kolegové z divadla.

Hra jiskří groteskními situacemi, ze kterých občas přeběhne mráz po zádech. Třeba ve chvíli, kdy herec Národního divadla a později profesor na DAMU skládá vázaci slib, jako by šlo jen o další roli. Rétorika dvou estébáků s alibistickými jmény Vašek a Venca v podání Vojtěcha Štěpánka a Kostase Zerdaloglua se nemění, ať už opakují naučené fráze v duchu komunistické štvavé propagandy, nebo se zájmem studují „psychologii“, a tedy i schopnosti nového agenta v dobových divadelních kritikách. Adorace hrdinova penisu coby nástroje odhalování třídního nepřítele vrcholí kabaretními písněmi, kdy se společenský agent Bureš se svěťáckým výrazem chopí mikrofonu jako nějaká hvězda Melody Makers. K chytlavému songu „Kde by byla StB, kdyby byla bez tebe“ se přidává i nápovědka v roli mažoretky, která jinak občas na výzvy herců hodí nějaké to slovíčko do placu. Sabina Muchová ve dvojroli svedených skvěle vystihne charakter nezdočné podezřívavé dívky, která se navzdory instinktivně vycitěnému nebezpečí nechá svést.

Tenhle laskavý kabaretní koktejl, obsahující i autentické záznamy ze složek a s ostnem zvící Řádu vítězného února, si rozhodně zaslouží víc pozornosti, než mu mohu v rychlé festivalové reflexi nabídnout.

— Veronika Boušová —

Pod obraz...

S LUCÍÍ FERENZOVOU (VZTEK)

FOTO: TEREZA HAVLÍKOVÁ

1. Máte doma nějaký obraz? Od koho, jaký, proč?

Mám. Od Tomáše Bambuška Vltavu u Modřan — Tomáš je výjimečný malíř; pestrobarevný Too Wolf od Egona Tobíaše, protože napsal hru Gould; grafiku od Toy Box a obrazy od mého syna — každé Vánoce přibude nový. A několikero výjevů Českého Středohoří od umělců z lounské školy kolem ateliéru Zdeňka Sýkory, protože to je moje dětství — roky pletenů s rodiči a jejich partou.

2. Co si myslíte o zoologických zahradách?

No... myslím, že takový gorilí pohled člověka dokáže pěkně prokouknout a možná by se zasedání vlády občas nemuselo vysílat ze zoo, a vůbec, nejbližší krmení je teď v komunálkách, ne? Čištění terárka, plameňáci, tučňáci, hroši, pavilón šelem a mláďata... to sedí, ne? Velemlokárium! Lynx lynx! Bubo bubo!

3. Co jste dělal ve svých 25 letech v září?

Tahle otázka mě donutila prohrabat staré diáře — pravděpodobně jsem se tehdy vrátila z dvouměsíčního pobytu na Islandu, byla jsem na DAMU, chodila na semináře do Komédie, a nejspíš jsem připravovala text Elfriede Jelinek On není jako on, protože na podzim se pak začalo zkoušet... podle zápisků jsem četla Knihu paměti od Pétera Nádase a na jedné stránce mám: není realita, ale znak, hmota zmizela, Marx — 18. brumaire. Tak těžko říct...

Pod obraz...

S APOLENOU VANIŠOVOU A PETREM KRUSHOU (KRAČUN, TOUCH/DOTEK)

FOTO: ARCHIV AUTORŮ

1. Máte doma nějaký obraz? Od koho, jaký, proč?

A: Jasně. Bambuška. Je to Ohře. Myslím, že někde kolem Klášterce, pohled směrem ke Krušným horám, které ale na obraze nejsou vidět, snad kvůli mlze. Dostala jsem ho od Krushy k Vánocům v roce 2013. Bylo legrační, jak ho dvaadvacátého (po řadě piv s Tomášem) nenápadně pronášel našim opravdu nevelkým bytem. Pekla jsem vánoční cukroví a moc se snažila potácejícího se Petra, schovávajícího Ohří (jeden krát dva metry) za zády, nevidět.

2. Co si myslíte o zoologických zahradách?

A: Neslučují se s mojí představou o respektujícím přístupu k životu.

3. Co jste dělal ve svých 25 letech v září?

PK: Já jezdit s Grotest Maru po Evropě. A: Mně bylo v září pětadvacet let hned dvakrát. V září 2011 jsem se připravovala na státnice, chodila na výlety a měla narozeniny a v září 2012 jsem měla narozeniny, chodila na výlety a připravovala Všechno nejlepší, Phoebe Zeitgeist!, svoji absolutně nejlepší, Phoebe Zeitgeist!, svoji absolutně nejlepší inscenaci. Až na ty narozeniny mám září moc ráda, ranní chlad, mlhy a vůně tlejícího listí.

28

PÁ

DIVADLO KOMEDIE

18.00 Divadlo U stolu, Brno — Lucius Annaeus Seneca: Thyestes (pražská premiéra)

Hra, která nebyla dosud nikdy v češtině uvedena. Nejčernější ze všech Senecových černých tragédií. Kruté drama, v němž není místo pro slitování a odpuštění, vypráví o pomstě Atrea, krále Argu, bratru Thyestovi.

SENECOVU TRAGÉDII PŘELOŽILA: EVA STEHLÍKOVÁ, KONCEPT A REŽIE: FRANTIŠEK DERFLER, HUDBA: ZDENĚK KLUKA, ÚČINKUJÍ: PETR ŠTĚPÁN, JAN KOLAŘÍK, EVA NOVOTNÁ, JIŘÍ M. VALÚŠEK, FRANTIŠEK DERFLER, NA BICI DOPROVÁZÍ: ZDENĚK KLUKA.

20.00 Pocty SOMA

Lidské tělo budí pochváleno.

Od roku 2003 organizátoři festivalu ...příští vlna/next wave... každoročně vyslovují a veřejně prokazují Pocty v šesti kategoriích. Během slavnostního večera v choreografii Martina Talagy převzou poctěné osobnosti zrcadlové masky navržené výtvarníkem a divadelníkem Petrem Niklem. Ceremoniál je přístupným všem.

30

NE

DIVADLO KOMEDIE

16.00 Krutý krtek: Romské pohádky

Červená karkulka, Šípková Růženka, Bajaja... Kdo by neznal aspoň jednu českou pohádku. Ale kolik znáte pohádek romských? Inscenace kombinuje krátká vtipná vyprávění pherasuňi paramisi a hrdinské pohádky vítěziko paramisi. Součástí představení budou také tradiční romské písničky, hrané a zpívané živě.

NA MOTIVY POHÁDEK ZACHYCENÝCH MILENOU HÜBSCHMANNOVOU, KONCEPT A REŽIE: KRUTÝ KRTEK, HRAJÍ: ANNA SCHMIDTMAJEROVÁ, TOMSA LEGIERSKI.

18.00 Petr Nikl, Miroslav Černý: Vlnění (premiéra)

Vizuálně hudební improvizace

Petr Nikl buzuki zpívá a hrátka s objekty, Miroslav Černý rozličné nástroje.

Festival podporují:

MINISTERSTVO
KULTURY

Mediální partneři:

Radio Wave
Český rozhlas

I-DIVADLO.CZ
ČIŽDRA - ALTERNATIVA - MUZEBAL

divadlo.cz

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, **produkce:** Oskar Hulec, **PR a guestservis:** Tereza Linhartová, **grafická podoba ročníku 2018:** Petr Kněžek (www.sillysilly.cz), **Tsunami:** Dominik Melichar. Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Dopravních podniků Praha.

www.nextwave.cz

29

SO

(A) VOID FLOATING GALLERY

15.00 Apolena Vanišová a Petr Krusha: Kračun

Divadelní instalace nebo elektromechanická objektová performance spojující nové technologie a vyjadřovací prostředky tradičního divadla. Kračun je asociativní kompozice inspirovaná slovanskou legendou boha slunce a zobrazující otisky starých svátků propisující se do dnešní městské neutěšenosti.

KONCEPT A REALIZACE: APOLENA VANIŠOVÁ A PETR KRUSHA.

DIVADLO KOMEDIE

16.00 a 18.00

Studio Rote — Ondřej Škrabal: Zjevení pudla (premiéra)

„Proč mě nikdo neupozornil, že trik s bílým pudlem se změnil na trik s pudlem černým?“ Monolog z herecké šatny těsně po nepovedeném představení Goethova Fausta. Monolog člověka, který se pohybuje na neznatelné hranici divadla s vnějším světem a ztrácí schopnost rozeznat, v čem je zlo. Monodrama Zjevení pudla bylo napsáno přímo pro herce Martina Pechláta, který se s ním po několika letech vrací do divadla, kde ztvárnil své nejocetňovanější role.

TEXT A REŽIE: ONDŘEJ ŠKRABAL, KOSTÝMY A LOUTKY: TEREZA HAVLOVÁ, HUDBA: AID KID, PRODUKCE: JAKUB RÁLEK, HRAJÍ: MARTIN PECHLÁT. KAPACITA JE OMEZENÁ, ÚČAST MOŽNÁ POUZE PO PŘEDCHOZÍ REZERVACI, INFO NA WWW.NEXTWAVE.CZ.

20.00 François Laruelle, Aleš Čermák: On the Black Universe (premiéra)

Aniž by věděl proč, je člověk, jenž si s sebou nese Vesmír, odsouzen ke Světu a k Zemi. A ani Svět či Země mu nemohou sdělit důvod: jen Vesmír mu odpovídá svou černí a mlčením. (François Laruelle). Koncept vychází z textu francouzského filozofa Françoise Laruelle, jehož projekt ne-filozofie si klade za cíl vrátit do lidského myšlení nesmírnou bezpředmětnost. Je výzvou k radikálnímu obnovení lidského, jako toho, jehož počátkem je Černá, Tma. Součástí večera bude uvedení publikace *On the Black Universe*.

AUTOR KONCEPTU: ALEŠ ČERMÁK, PŘEKLAD: JAN MOTAL, TECHNICKÁ SPOLUPRÁCE: MICHAL ČÁB. **POZOR: UPOZORŇUJEME, ŽE V PŘEDSTAVENÍ BUDE POUŽIT STROBOSKOP.**

21.00 Koncert Aid Kid

Nepřehlédnutelný zástupce pražské elektronické hudební scény staví živé sety na improvizaci vlastních tracků, ve kterých kombinuje emotivní beaty a gradující struktury.

19.00 Kolonie — Elfriede Jelinek: Vztek (premiéra)

Epos o motoru lidstva.

Karikatura proroka Mohameda na titulní straně časopisu byla záminkou pro mstu, která vyvrcholila teroristickým útokem na redakci časopisu Charlie Hebdo. Byl to útok na lidskou svobodu? A co na to ten „druhý bůh“? Kdo rozhodne o tom, který z bohů je ten opravdový? Diváme se na internetu na popravu zajatců dobrovolně, nebo nás k tomu nutí náš vztek? Rozdělujeme se na „my“ a „oni“ a vztekáme se.

HRU ELFRIEDE JELINEK PŘELOŽILI MARC LUSTI A LIBOR HUBÁLEK, REŽIE A DRAMATURGIE: LUCIE FERENZOVÁ, VÝPRAVA: ANDRIJANA TRPKOVIČ, LIGHT DESIGN: JAN HUGO HEJZLAR, HUDBA: LO/VE, HRAJÍ: MARKÉTA DVOŘÁKOVÁ, KRISTÝNA FREJVOVÁ, ANITA KRAUSOVÁ, JINDŘÍŠKA KRIVÁNKOVÁ.

21.00 Koncert Lo/ve

Duo Lo/ve, za nímž stojí výtvarník a hudebník Pavel Ptáčník a herečka Markéta Dvořáková, je aktivní od roku 2013. Elektrická kytara s looperovými efekty tvoří spolu s bicími a stylizovaným vokálním projevem surový zvuk, pod nímž se skrývá velký cit pro psaní písní.

1

PO

DIVADLO KOMEDIE

od 18.00 Petr Krusha rozsvítí Komedii

Přijďte se podívat, jak znovuotevřená Komédie svítí. Instalace, která reaguje na váš pohyb, se uskuteční v různých prostorách divadla.

19.00 Petr Krusha: Touch/Dotek (premiéra)

Vášeň/Zloba/Něžnost/Prst/Nádro/Těsný/Škrtit/Lechtat/Lizat/Kousnout/Škrábat MULTImediální instalace, performance, mluvené a zpívané slovo.

KONCEPT A PERFORMANCE: PETR KRUSHA, ZVUK: AKITAYRA, PETR KRUSHA, HLAS: EMOTIV.

21.00 Koncert DekadentFabrik

Pro festival připravují DekadentFabrik nové skladby a speciálního hosty. Opět zazní elektronika a s ní se proplétající žily hlasu lidského, hlasu létlny, ostré kytary a dunivého, někdy plačícího kontrabasů. O co v životě jde? O tanec, zapomnění, nabídnutou cestu do snu, chaosu, ve kterém ztraceni nalezneme sami sebe a něčí nohy.